

MENESTYVÄ METSÄKULMA 2011

Muistoja 60-luvun metsäkulmilta

s.6-7

Lehti 1960-luvun tyyliin

Savusaunoja

s.9

Kylälaisten kuulumisia

s.4-5

Puupumpun paluu

s.7

Kerhon vuosi

s.10

Se ”viimeinen” vääntö

Nyt se sitten on tehty, viimeinen eli kahdeskymmenes käsikirjoitus Pirttikosken Kesäteatterille. Ai miten niin viimeinen? No sanotaan nyt vaikka, että sellaiset on vaan fiilikset. Koskaanhan ei toki pidä sanoa ei koskaan ja enhän minäkään aio niin tehdä, sillä saattaahan olla, että eläkeiässä iskeekin kirjoittamisen pakko. Sinne on onneksi vielä paljon matkaa.

Tähän mennessä tuota sisäistä pakkoa ei kuitenkaan ole ollut, vaan jutut ovat tulleet ikään kuin tilaustyönä aina vuosi kerrallaan. Nyt viimeisinä vuosina homma onkin alkanut tuntua varsinkin ennen kirjoitushommiin ryhtymistä yhä enemmän

työltä. Ajatustyön aikana siis.

On kyllä rehellisesti tunnustettava sekin, että kuitenkin kirjoittamaan ryhdyttyä on väliin ollut jopa hauskaa, kun on mielessään kuvitellut näytelmää etukäteen. Tämä jonkinasteinen aina uuden näytelmän pähkäämiseen liittyvä kyllästyminen ei suinkaan tarkoita sitä, että olisin lyömässä kesäteatterimme suhteen hanskoja tiskiini.

Aion kyllä jatkossakin olla mukana tekemässä kesäteatteria Pirttikoskella ja toivon, että saisin pitää mahdollisimman monet näyttelijöistäni mukana touhussa.

Jonkin sortin sukupolvenvaihdos on kyllä väistämättä

edessä tulevina vuosina ja siksi nuorta polvea onkin tärkeää ajaa sisään niin näyttämö-, kuin muihinkin tehtäviin teatterillamme.

Mitä Pirttikoskella sitten jatkossa esitetään, kun Holttinen kerran ei enää kirjoita? Olen ajatellut, että jokunen vuosi voitaisiin edetä siten, että otan pinkasta aina jonkun vuosina 1995-2001 esitetyistä näytelmistä ja päivitän sen paremmin aikaan sopivaksi.

Kyse olisi lähinnä rytmityksestä hieman nopeatempoisempaan suuntaan, sillä tämän päivän kesäteatterikatsoja on huomattavasti kärsimättömämpi, kuin katsoja 15 vuotta sitten.

Elämänrytmi on tänä päivänä nopeampaa. Kaiken pitää tapahtua nyt ja tässä, muuten menee mielenkiinto. Sitkeys ja sinnikkyys kun eivät valitettavasti ole niitä tämän ajan yleisimpiä ilmiöitä.

Siinä meillä tämän ajan ihmisillä olisikin melkoisesti opittavaa niiltä, jotka elivät aktiivisinta aikaa esim. 60-luvulla.

Jonkinmoisesta sitkeydestä saatan kyllä itseänikin kiittää, sillä en ole muistaakseni koko tämän Pirttikosken Kesäteatterin historian aikana ollut pois yksistään harjoituksista.

Ainoastaan v. 2004, kun minulle tehtiin isohko sydänope-

raatio, olin sairaalassaoloajan eli noin yhden kuukauden pois vahvuudesta. Lasaretista palatuani palasin välittömästi myös mukaan remmiin, vaikka melko huonossa hapessa olinkin.

Muutaman kerran olen kyllä tullut harjoituksiin pahasti myöhässä, kun olen joutunut avustamaan eläinlääkärinä lehmän hoidossa tai toimimaan kättilönä. Sitkeyttä, vai onko se jossain määrin tyhmyyttä, on siis riittänyt. Mutta se sitkeydestä.

Entä vuosi 2012, joka on teatterimme 20. vuosi eli juhlat vuosi? Olen kaavailut silloin esitettäväksi vuonna 1997 esittämäämme ”Mäkisen Jussi ja Matalin totuus”-näytelmää, jo-

ta kävimme esittämässä vuonna 1998 aina Kanadassa asti.

Tuo tarina on mielestäni yhä vuosienkin jälkeen parasta Holttista, olkoonkin, että siinä on pitkäkökö ”filosofia” vuoropuhelua. Silloin meikäkäsillä oli vielä luomisvoimaa. Nyt on enää ainoastaan voimaa.

Hyvää kesää kaikille ja sitkeyttä elämään!

**Toivoopi
Holttisen Seppo**

”Eteenpäin, sanoi mummonkin lumessa”

14.9.2005 sivistyslautakunnan kokouksessa Pirttikosken koulun lakkauttamisprojekti sai alkunsa. Taistelu hävittiin, sotaa ei. Taljalan koulukin sulkee tänä keväänä ovensa koulutoiminnan osalta, viimeinen kyläkoulu näillä kulmilla. Kuntapomot todennäköisesti hykertelevät; ”Onnistuttiin, säästetään!” Trendisana nykyään, säästäminen. Hevonkukkaa! Vähänkään pidemmällä ajanjaksolla tästä ei löydy säästöä minkään elon laskuopilla. Ilokseni olen kylä saanut huomata, että vuonna 2011 joissain kunnissa on otettu aikalisä kyläkoulujen lakkauttamisen suhteen. Osa kyläkouluista on saanut vielä jatkaa eli kyllä sitä tervettä maalaisjärkeä vielä paikkapaikoin jäljellä.

Kyläkoulujen lakkauttaminen muuttaa yleensä väkisinkin maaseudun väestörakennetta. Lapsiperheitä on vähemmän, kylät hiljenevät ja autioituvat pikkuhiljaa. Pirttikoski voi kuitenkin edelleen hienosti, metsäkulmalla vauhti ei hyydy. Lapsiperheet ovat kaikesta huolimatta pysyneet, on uusia muuttaneita ja uusia kyläläisiä on syntynytkin. Jos olisimme Pinokkioita, pitkän nenän näyttäminen kuntapomoille olisi helpompaa ja mukavampaa.

Tämän vuoden alusta Pirttikosken koulun kummit ry. sai uuden puheenjohtajan. Vanha ja väsynyt pj sai väistyä energisen nuoren naisen tieltä, jolla on aikaa, energiaa ja halua jatkaa taistelua tulevaisuudesta. Johtokuntaan saatiin muutenkin uutta verta vanhan hyvän rinnalle. Pirttikoski voi entistä paremmin, kaavoihin ei auta liikaa kangistua. Uudet ideat ruokkivat koko metsäkulmaa. Kylätoiminta on edelleen vireää, tekemisen puute ei pääse iskemään. Holttisen Sefon sanoi: ”Ei löystytä!”

Holttinen itse pitäisi saada myös kuriin. Seppo on uhanut moneen otteeseen lopettaa uusien näytelmien kirjoittamisen lähitulevaisuudessa. Siinä on meille taas uutta haastet-

Pirttikosken koulun kummien johtokunta.

ta. Näytelmiä on toki vaikka kuinka paljon uudelleen esitettäväksi, mutta onhan uuden käsikirjoituksen huhut ja roolitukset aina olleet odotettu puheenaihe. Käsikirjoituksen lukeminen ensimmäisen kerran läpi huhtikuussa oli vähintään yhtä mahtavaa, kuin aina ennenkin. Allekirjoittanutkin pääsi juopon roolista/leimasta hetkeksi eroon. Ja joka vuosi myös teatterimaailmaan saadaa uutta verta, lapsiroolejakin on iloksemme tänä vuonna paljon. Hieno ja upea harrastus, ei tarvitse heitellä kylällä ikkunoi-

ta rikki tai tehdä mitään muuta kuin typerää. Eipä täällä kukaan tosin edes uskaltaisi tai kehtaisi, tervettä järkeä näiltä kaupunkilais-landepaukuilta löytyy vielä riittävästi ja vaikka muille vähän jaettavaksikin.

Hämeenlinnassakin on täältä silti joskus käytävä. Osalla työpaikat ovat taajama-alueella ja isommassa kaupassakin käydään. Normaalisti kulkemisesta yritetään tosin tehdä vaikeaa, Kuurila-Lautaporras- välinen tie 2846 alkaa olemaan surkeassa kunnossa. Toisaalta, se hän on sentään asfalttitie,

toisin kuin Rimmiläntie. ”Miljoonatie” eli Kotkajärventie on viimeisen päälle kunnossa, tulisikohan joku poliitikko lomailemaan kesäisin Pirttikoskenkin maisemiin, jotta saataisiin tiet kuntoon? Vaikka onhan tien kunnosta päättävillä toki valtteja hihassa, kuten nopeusrajoituksen laskeminen 60km/h. Osassa kohtaa tietä on ollut hurjia vaurioita talven jäljiltä, nopea ratkaisu löydettiin kevään korvilla: Tie ”poikki” huonoimmasta kohdasta ja 40km/h-kyltti varoittamaan vaarasta. Sitä ennen ulkopuoli-

set kulkijat rikkoivat autojansa ja koulutaksikin hyppäytti kertaalleen takapenkin lapsien pätkätköön saakka. Tulipahan iskari testattua.

Tämän vuoden koulukyydeistä iso kiitos, Ali-Vehmaan paras kuski Jokke on pääsääntöisesti kuskannut metsäkulman lapsia pitkiä koulumatkoja eikä ole tarvinnut olla huolissaan kyydityksen toimivuudesta. Myöhästymisiä ei ole ollut, joten ei ole tarvinnut pyytää joulupukilta uusia villahousujakaan.

Lopuksi kiitos vielä kerran kuluneesta viidestä vuodes-

ta puheenjohtajan kunniatehtävässä. Aika aikaansa kutakin. Tänä vuonna ehtii taas sivurooliin kesäteatteriinkin. Toisaalta, nykyinen pj ehtii teatteriinkin ja taitaa olla myös tämän lehden päätoimittaja. Ihmeellisiä nämä paikkakunnan naiset, ehtivät lähes joka paikkaan. Miten pärjäsimmekään ilman heitä?

Pirttikosken ja koko metsäkulman puolesta
Mikko Hyvärinen, evp. pj

Ahkeria talkoolaisia.

Ensimmäinen lukuharjoitus 2011.

Särkänniemessä.

Metsäkulman tapahtumia vuoden varrelta

Teatteriretkeläisiä.

Talviriehan kirppis.

Kesän 2010 aloitimme käymällä kevätreteillä Särkänniemessä. Päivä oli sateinen, mutta se ei juuri haitannut bussilastillista iloisia kyläläisiä. Laitteisiin ei ollut jonoa ja delfinaariossa halukkaat saivat nähdä upean delfiniesityksen.

Kesäteatterissa kävi 6304 katsojaa seuraamassa Sankareita ja sponsoreita-näytelmää.

Talkoorutistus oli taas kerran kova, siitä kiitos kaikille osallistujille!

Sadetta ja ukkosta oli ilmassa parissa näytöksessä, pääosin paistoi kuitenkin aurinko. Kiitos siis katsojillekin, jotka säästä riippumatta saapuivat paikalle!

Pirttikoski järjesti vuorollaan Kyläpäivät lauantaina 7.8. Päivällä teatterin lavalla oli esityksiä, mahdollisuus laulaa karaokea ja koulun pihalla puolestaan oli näytillä vanhoja ajoneuvoja. Sisällä oli kirpputori ja kyläläisten järjestämä taidenäyttely. Suut sai makeaksi herkullisilla muurinpohjaletuilla tai kahvion antimilla.

Illalla Pirttikosken Pirtillä oli tanssit, esiintymässä Timo&Seppo.

Pirttikoskella järjestettiin Kyläpäivien yhteydessä myös jumalanpalvelus ulkoilmassa, kesäteatterin puitteissa. Paikalla oli mukavasti ihmisiä sekä omalta kylältä että kauempaakin. Lämminhenkisen tapahtuman päätteeksi Pirttikoski-Mäyrän diakoniapiiri järjesti kahvituksen ja tarjottavat Pirttikosken koulun kummit ry:n tuella.

Kesän päätteeksi koko teatterin talkooporukka (noin sata henkilöä) perheineen

pääsi viettämään kiitosiltaa Lepaan kartanoon, jossa oli tarjolla ruokaa ja tanssia.

Joulun alla vietettiin koko kylän yhteistä joulujuhlaa, jossa myös joulupukki vieraili. Ahkerat leipurit, sekä aikuiset että lapset, leipoivat monta pellillistä piparkakkuja tarjolle. Ohjelmassa oli lähinnä leppoisaa yhdessäoloa ja muutama yhteislaulu.

Talvella kyläläisiä kokosi yhteen muun muassa viikoittain kokoontuva kyläkerho ja luistelujää, joka ahkeroititiin taas kerran talkoovoimin kuntoon. Vettä nostettiin Muulinjärvestä aika monta litraa uppopumpuilla, kuskattiin traktoreilla jäälle ja veden jäädyttyä kiillotettiin ja tasoitettiin petkeleillä parhaaseen mahdolliseen kuntoon. Onneksi löytyi traktoriapua myös jään auraamiseen, lunta kun tuli kiitettävästi viime talvena.

Vanhalla kyläkaupalla eli Eerolan pariskunnan luona järjestettiin myös kinke-rit, jotka kokosivat tuvan täyteen väkeä. Tällä kertaa aiheena oli sisarkirkkojen usko ja opetus. Aiheeseen pääsi tutustumaan niin papin puheiden kuin kanttorin laulujen kautta.

Keväällä kummit järjestivät teatteriretken Hämeenlinnan kaupunginteatteriin, kävimme katsomassa näytelmän "Tätini on toista maata". Kevätretki vuosimallia 2011 suuntautui tiedekeskus Heurekaan, jossa saimme mm. tutustua jännittäviin dinosauruksiin ja kokeilla erilaisia vemp-
peleitä. Jokainen sai myös muistoksi kolikon omalla kuvallaan.

Kyläpäivien jumalanpalvelus.

Ahkeria talkoolaisia.

Kyläpäivien jumalanpalvelus.

Reppureissaajana Australiassa

Aina ei ole helppoa olla repppureissaaja, etenkin Australiassa, jonne vuosittain ryntää miljoonia reppumatkaajia ympäri maapalloa. Suurin osa tulee Englannista, Irlannista ja Saksasta. Niinpä töiden löytäminenkin täältä ei ole aina it-

sestäänselvyys. Siitä huolimatta päätin lähteä kokeilemaan onneani jo kauan haluamaani matkakokemuksen.

Epäonni alkoi jo heti Sydneyn lentokentälle saavuttuani. Jonglööripalloni vietiin, koska ne sisälsivät ilmeisesti riisin-

jyviä, joista en ollut tietoinen. Tässä maassa kun on yllättävän tarkat säännöt elintarvikkeiden tuonnin suhteen. Tämä oli vielä pientä siihen nähden, että ulkona satoi vettä ja oli suhteellisen kolea ilma, jota en olisi koskaan uskonut saavuttuani tähän metsäpalojen luvattuun maahan.

Sadetta jatkuikin sitten muutamana kuukauden verran, etenkin matkattuani New South Walesin osavaltiota Queenslandin puolelle, jota Sunshine stateksi kutsutaan. -Kyllä todellinen Sunshine state. Aurinkoa ei liiemmin näkynyt Gold coastilla eikä varsinkaan osavaltion pääkaupungissa Brisbanessa, jossa aika meni tulvansekaisissa tunnelmissa. Päätinkin lähteä tulvia karkuun ylemmäs pohjoiseen, Bundabergiin, jonne menin poimimaan sitruunoita ja kaivattu aurinkokin sieltä löytyi. Eipä mennyt kauaa, kun

Noosa, Sunshine beach.

kuulin huhuja hirmumyrskystä, jonka oli luvattu rantautuvan Cairnssin alueelle. Onnekseksi olin turvassa Bundabergissa, jonne myrsky ei yltänyt.

Kerättyäni tarpeeksi pitkään sitruunoita oli aika lähteä etsimään mahtavia hiekkarantoja Sunshine coastilta ja sieltähän niitä löytyi. Noosa, paikka jonne haluan vielä joskus palata ja jossa australianmatkaa-

jan kannattaa ehdottomasti piiptaata. Hiekkarantojen lisäksi sieltä voit löytää villikenguruja ja koaloja, jotka täytyy tietysti nähdä, kun Australiaan asti matkustaa.

Nyt tällä hetkellä olen talvisessa Brisbanessa, jossa ei enää T-paidalla tarkene ja joka on jo hyvinkin palannut entiselleen tulvien jälkeen. Täältä matkani jatkuu vielä toivottavasti kohti

uusia seikkailuja. Vastoin käymisistä huolimatta vielä puolen vuodenkin jälkeen pidän tästä maasta ja näistä rennon-kohteista ausseista enkä ole vielä valmis palaamaan takaisin Suomeen. Lienenkö koskaan? Aika näyttää miten tytön käy.

See ya.

Krista

Kengurukaveri.

Pirttikosken koulun ensimmäisen ylioppilaan vaihteita

Tuore ylioppilas.

Marja-Leena Keskinen (syntynyt vuonna 1946) on Pirttikosken kansakoulun oppilas, joka on ensimmäisenä koulun kasvateista päässyt myös ylioppilaaksi.

Marja-Leena syntyi Pirttikosken kansakoulu vieressä, ”Kuu-sensuojassa”, jonka koulun opettaja Ida Saario oli rakennuttanut itselleen vuonna 1931.

Marja-Leena aloitti koulun vuonna 1953 opettaja Hilma Tuunaisen johdolla, muita opettajia oli Paula Keskinen ja

Arvo Ryösä. Keskikoulun hän kävi Kalvolan yhteiskoulussa ja sen jälkeen Hämeenlinnan yhteiskoulussa lukion. Ylioppilaaksi Marja-Leena kirjoitti siis Hämeenlinnasta vuonna 1966, jonka jälkeen hän lähti Turun yliopistoon valmistuen valtiotieteen maisteriksi vuonna 1974.

Marja-Leena myös työskenteli opiskeluaikoinaan sairaaloissa ulkomailla, Englannissa Cambridgessa ja Ruotsissa Tukholmassa. Siihen aikaan varsin-

kin Ruotsissa oli paljon myös muita suomalaisia töissä, Marja-Leena toimi sairaala-apulaisena. Valmistuttuaan hän on työskennellyt Turun kauppa-keakoululla vuosina 1973-75 ja vuosina 1974-1980 Turun yliopistossa mm. tuntiopettajan, opintosihteerin, tutkijan ja assistentin tehtävissä sekä eri tiedekunnissa esittelijänä.

90-luvun alussa Marja-Leena asui puoli vuotta etelä-Ranskassa ja vuonna 1996 hän valmistui Turun yliopistosta vielä valtio-

tieteiden lisensiaatiksi pääaineenaan sosiologia. Sen jälkeen hän on toiminut toiminnanjohtajana Varsinais-Suomen diabetesyhdistyksessä vuosina 1980-2001 sekä erilaisissa luottamustehtävissä.

Ihan kokonaan Marja-Leena ei ole Turkuun ja muualle maailmalle jäänyt, vaan viettää edelleen etenkin kesäisin aikaansa Pirttikosken maisemissa, omassa synnyinkodissaan,

Pirttikosken kansakoulun oppilaita hieman ennen 60-luvun alkua

Koulupyörteet

Koulupyörteet? Mitä minä tarkoitan? Sitä vain, kun koulut vain pyörivät lakkautuksen partaalla.. Koko ajan! Ja nyt sitten lakkautettiin Taljalan koulukin. Miksi näin? Emme voi tietää, miksi ihmeessä joku on halunnut lakkauttaa koulut, mutta alkäämme ajatella sitä, vaan hyviä hetkiä. Uskon, että Taljalasta jää koululaisille päällimmäiseksi mieleen vain hyviä muistoja, kuten mukavat jalkapallo- ja pesäpallopelit, metsä ja sen leikit ja tietenkin opettajat ja keittäjät.

Kevään aikana on Taljalassa järjestetty monenlaista ohjelmaa, kuten vanhojen autojen päivä, monien muistama Ro-

sala-retki, haitarikonsertti sekä Irma Taivaisen järjestämät harjoitukset Taljalan koulun keväthuhlaan. Retkiä on ollut runsaasti ja niihin on aikaa, koska kaikki tekivät töitä alkuvuodesta. 24.5 oli vielä Särkänniemi-reissukin!

Oppilaat saavat nauttia kauuniista kesäpäivistä Taljalan koulussa, viimeisinä koulupäivinä, iloisin mielin! Syksyllä lähdetään sitten kuitenkin odottavin mielin Iittalaan ja katsotaan, mitä uusi vuosi tuo tullessaan.

Elisa,
tuleva Iittalan
koululainen, 12 v.

Erilaista kalastusta

Pimeä syysilta vaihtuu nopeasti aamuyöksi kun sauvoo venettä pitkin järven työntä pintaa. Haukien, ahventen ja särkikalojen sekä satunnaisten rapujen viilahtaminen tehokkaan lampun valossa pitää mielen virkeänä. Eniten kaloja näkee matalissa lahdissa missä pohjan näkee kohtuullisen hyvin, vaikka vesi ei aivan kirkasta olisikaan. Entisaikojen pyytäjät tuulastivat tervastulen loisteessa ja iskivät kaloja kyläsepnä takomalla atraimella. Halogeenilamput ja tehdastekoiset atraimet helpottavat tuulastusta, mutta nykyaikaisista varusteista huolimatta yöllinen tuulastusretki on aina elämys.

Hyviä tilanteita isomman särjen tai syömäkokoisen hauen lyömiseen tulee lähes joka reissulla, jos tuuli ei riko vedenpintaa. Sopivalla kelillä saalista on atraimen ulottuvilla useammin, ja osaavan pyytäjän ämpäriin kertyy painoa varsin mukavasti. Varsinkin isommat kalat ovat arkoja. Monet kerrat on harmittanut, kun kaukaa havaittu hauki lähtee väljemmille vesille juuri kun on päässyt iskuetäisyydelle. Mitä jos hauen tai vaikka suutarin saisi napattua hieman kauempaa?

Perinteisen atraimen lisäksi jousi sopii kalojen pyytämiseen. Jousella voi yrittää aran kalan ampumista kauempaa kuin mihin atraimella ylettää. Kaloihin osuminen ei ole aina helppoa, koska valo taittuu veden pinnassa ja kalan todell-

Syyskuun lopulla illat pimenevät ja vedet alkavat viilentyä. Tuulastuksen kulta-aikaa. - Kuva: Juho Alhainen

linen sijainti on alkuun vaikea päätellä. Oikean tähtäyspisteen oppii harjoittelemalla, siis harjoittelemalla... Onneksi tilanteita on paljon ja jousiammunta on mukavaa, vaikka ensimmäisillä reissuilla saalista ei saisikaan ja atrainmiesten kalasaavi on usein painavampi.

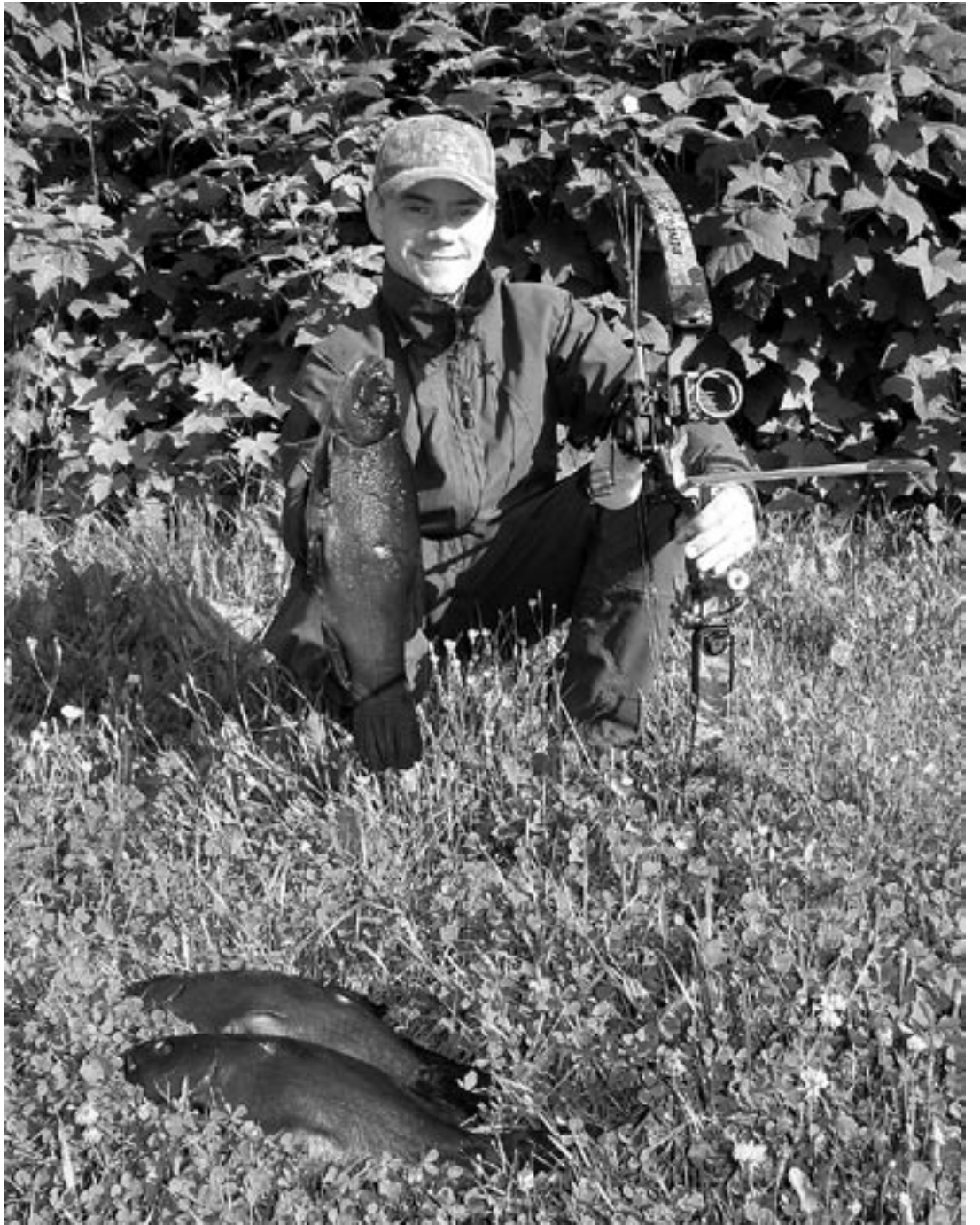
Jousimiehen saaliiksi päättyy helpoimmin aivan matalassa vedessä tai pinnan tuntumassa köllöttelevä kala. Vedenpinnan tuntumassa valon taittuminen ei vaikuta tähtäyspisteeseen kovin paljoa. Väkäskärjellä varustettu kalastusnuoli ei ole ihan halpa ja nuoleen on syytä sitoa siima kiinni, jotta saaliskalan saa kelattua talteen. Ilman nuoleen kiinnitettyä siimaa nuolihävikki alkaa tuntumaan lompakossa melko nopeasti joko pohjaan jääneiden tai kalojen mukana kadonneiden keppien muodossa. Jousikalastukseen on saatavilla tarkoitukseen sopivia keloja,

mistä paksu siima tulee ammuttaessa jouhevasti ulos.

Metsäkulmalta löytyy useita sopivia paikkoja tuulastukseen ja jousikalastukseen. Ennen pyyntiin lähtöä on muistettava maksaa kalastushoitomaksu sekä hankkia vesialueen omistajan lupa: pelkkä lääninkortti ei riitä. Tuulastus ja jousikalastus on kielletty huhtikuun 15 päivän alusta kesäkuun 20 päivän loppuun kaikissa vesissä, ellei kalastusalue toisin määrää.

Juhannuskesän tyynenä päivänä saattaa löytää hauen matalalta rannalta aurinkoa ottamassa. Varovaisesti hiipimällä saattaa saada ruokakalan joko napakalla iskulla tai tarkalla laukauksella. Pyyntikelit vain paranevat syksyä kohti ja ensijäiden myötä innokkaimmat pyyntimiehet siirtyvät kaikkein perinteisimpään lajiin eli nuijakalastukseen.

Mikko Alhainen

Elokuun tyynenä kesäyönä suutarit oleskelivat matalassa lahdessa selkä aivan veden pinnassa. Kalat eivät päästäneet atrainhollille, mutta jousella saaliin sai veneeseen hieman kauempaakin. - Kuva: Mikko Alhainen

Ukkometson kotkotukset

Ismo ja Jammu armeija-aikana.

Ismon Juhani-poika ja Jammu.

Niinpä niin, taas tässä kävi näin; Juuri kun talven aikana saa itsensä koottua, niin keväällä Seppo jakaa meitä eri osiin. Minun osani on tänä vuonna terapeutti, joka kehottaa potilastaan kyselymään itseltään ”Mitä sinulle kuuluu?”, joten maistampa omaa lääketteni ja mietin mitä minulle kuuluu. Sopivasti sattumalta olenkin selälläni torpan pihakeinun painona, en sillä että olisin laiska, ehei, lepään vain ennen kuin väsyn. Ympäriällä soi lintujen konsertti johon kukkivat syreenit antavat oman aromaattisen vivahteensa, pehmeä suvituuli tuo sen nenääni ja ohi mennessään silittää poskeani, on siis kesä. Niin kuin useimpina muinakin vuosina sitä ennen on ollut talvi.

Talven aikana sain ansioton-ta arvon-nousua tullessani isoisäksi , KYLLÄ aivan oikein! Vanhemman pojan perhe teki minusta pienen prinsessan papan. Ikääntymisen iloisesta riskistä innostuneena aloitin ”taun sihtaamisen” ja lopetin yli 16 vuotta kestäneen navetoissa kiertämisen, nykyään kierrän niitä vähän kauempaa. Se aika oli ”tapahtumarikasta” hauskaa ja joskus vähemmän hauskaa, tuli monta mukavaa tuttavuutta. Lämmin kiitos siitä! Olen siis vapaa-aikasuuntautunut ”down

Ismo aikamiehenä ja Jammu.

shiftari”.

Kaiholla muistelen viime teatterikautta ja meidän perheen kolmikkoa samassa näytelmässä, vaikka onhan tänä vuonna vielä tukenani nuorempi poikani.

Hänen kanssaan, ja ansioista, näytelmän teemaan sopiva nuoruuteni prätkä, 60-luvun kaksikymppinen ”Jammu” on jälleen entisöitynä liikenteessä. Suurkiitos Juhanille aktiivisesta tekemisestä ja painostuksesta, yksin en olisi onnistunut. Prätkä on nyt ensimmäistä kertaa minulla rekisterissä, vaikka jo 16-vuotiaana ajelinkin sillä,

jopa liki Pirttikoskea. Miksiköhän..? Ensirakkauden huumaa siellä oli.

Prätkä-kuvilla on tasan 30v. ja 15km väliä, toinen on otettu juhannuksena torpan pihalla, saunan edessä ja toinen syntymäkodin pihalla Riisikalassa, kun olin 17-vuotiaana sotapoikana juhannuksena ensimmäisellä lomalla. Siis samanikäisenä, kuin Juhanikin pyörää entisöidessään. Erinomainen ja nostalginen isä-poika projekti.

Olen kiitollinen lämpimästä palautteesta ja kannustuksesta, jota sain viime teatterikaudelta.

Oli kivoja rupatteluhetkiä mukavien ihmisten kanssa, tava-taanhan taas?

Voin siis todeta että minullehan kuuluu ihan hyvää, sitä samaa toivon myös teille.

Kiitän teitä jotka jaksoitte lukea loppuun asti ja te, jotka ette; teitä ymmärrän hyvin.

**Kesäisin terveisin
Ismo**

PS. Jos jollain on suunnilleenkin samanlainen Jammu tai osia joutilaana, minulle voisi rimpaotella numeroon 0451160260

MUISTOJA 60-LUVU

”Muistelua Pirttikosken elämästä 1960-luvulla kyläkauppiaiden silmin nähtynä. 60-luvullahan elämä oli vielä kovin erilaista, kuin nyt vuotta 2011 eletessä, mutta niinhän se oli varmasti kaikkialla muuallakin.

Vuonna 1963 tulimme katsomaan ensimmäistä kertaa tulevaa kaupanpaikkaamme. Kuurilasta tultaessa, lopumatkasta varsinkin, tuntui että aina oli vaan metsää ja metsää, mutta löytyihän Pirttikoski lopulta. Niin vain tänne jäimme ja aloitimme kyläkaupan pidon paikakunnalla. Väkeä oli silloin kylällä paljon, siirtoväen ja paikallisväestön tiloja etupäässä. Melkein joka talossa oli myös karjaa. Nuoria kulki kylätiellä kesäiltaisina laumoina ja lapsia oli riittävästi omaan kouluun.

Kauppamyökin oli erilaista kuin nyt. Ensimmäisinä vuosina ei kaupassa myyty maitoaakaan, itsekin haimme tinkimaitomme naapurista. Jauhot ja ryynit pusitettiin irtosäkeistä paperipusseihin, samoin herneet, sokeri ja suola. Kahvi jauhettiin pavuista kahvimyllyllä. Säkeistä myytiin jauheina kiloittain myös väriaineet esim. puna- ja keltamulta sekä titanvalkoinen liutujauho. Kananrehujakin myytiin aina asiakkaan haluama kilomäärä kerrallaan. Kymmenysvaaka oli käytössä punnituksissa. Sillit myytiin irrallisina isosta puutynnyristä ja makkarat pötköinä tai palasina, ei ollut siivutuskonetta. Kananmunat tuli taloista, samoin sianliha. Kun taloissa teurastettiin sika, niin usein siitä puolikas myytiin kauppaan. Ei ollut vielä lihantarkastusvaatimukset niin kuin tänä päivänä. Siat teurastettiin suurempina, kuin nykyään, puolikas saattoi olla jopa yli 50kg. Niinpä myös silavaosuus oli paksu, 5-6cm.

Syksyisin ostettiin kauppaan marjoja, mustikoita ja puolukoita sekä viinimarjoja välitettiin teollisuudelle. Leipä tuli Kaskelan Leipomosta. Pääasiassa myytiin ruisleipää ja ranskanleipää, myös mämmi oli vahva myyntiartikkeli 60-luvulla.

60-luvun lopulla alkoi saada jo pakattua tavaraa ja valikoimaan tuli ruokatarvikkeisiin mm. jugurttia ja tuoremehua, banaaniakin jo sai. Tavaravalikoima oli laaja, kaikenlaista piti olla, kuten sekatarvikauppa-nimikin jo edellytti. Ja kaikkea oli pikkupöksyistä hevosenkenkiin, näkinkuorista tapettiliisteriin.

Kylän kauppa oli silloin tärkeä. Posti tuotiin 60-luvulla kauppaan, josta päätiestä sivummalla asuvat hakivat sen sitten kauppamatkallaan. Puhelimia ei ollut monessa talossa, mutta kaupalta sai aina tulla soittamaan, kun tarvetta oli. Ja täältä meiltä vietiin koteihin puhelinviestejä tärkeissä asioissa, sekä iloisia että joskus surullisiakin tietoja.

Sähköäkään ei ollut Pirttikoskella vielä kaikissa taloissa eikä televisiota kovinkaan monella, vaikka sähköt olisi ollutkin. Ei ollut meilläkään televisiota, kävimme naapureissa katsomassa, jos oli hyvä ohjelma tiedossa. Yleensäkin silloin kyläiltiin naapureissa enemmän kuin nyt.

Tansseja pidettiin Pirttikosken Pirtillä, oli nimekkäitä esiintyjä, hyviä orkestereita ja väkeä kävi tosi paljon, tulivat hyvinkin pitkiä matkoja. Äitienpäiväjuhlia vietettiin koululla joka vuosi, oli kakkukahvitarjoilut ja usein myös simaa, lasten esittämää ohjelmaa sekä äideille kukka rintaan, sini- tai valkovuokkoja. Rautasuon peltojen kohdalla tulvi tiellä niin, että täytyi veneellä soutea hakea juhlijoita koululle.

60-luvulla Pirttikoskella oli vielä toiminnassa terveystalokin, jossa oli kylän oma kättilö ja sairaanhoitaja. Tuntui, että silloin olikin kaikki, mitä tarvittiin.”

muisteli

Jouko ja Leena Eerola

muisteli
Riitta Tarmila Hintikka

Mopo oli ylpeyden aihe

”Kesä oli ihanaa aikaa, uimassa käytiin monta kertaa päivässä jokirannassa. Ei ollut huolta huomisesta. Talvisin hiihrettiin joka päivä.

Asukkaita oli paljon enemmän. Naapurit olivat enemmän tekemisissä keskenään, kyläiltiin paljon. Maanviljelyä ja karjanpitoa oli enemmän, elämä ei kuitenkaan ollut niin kiireistä, kuin nyt.

Vuonna 1964 oli jännittävää, kun menimme kaverin kanssa ensimmäistä kertaa linja-autolla Hämeen-

linnaan ja ostimme molemmille mekot. Kesällä 1965 pappi ostikin mopon minulle ja olin siitä ylpeä. Kylän muilla tytöillä ei ollut mopoa. Menin sillä lentopalloa pelaamaan ja kaikki kadehtivat mopoani.

60-luvulta kaipaamme yhteisöllisyyttä, kylä kasvatte lapset.”

N METSÄKULMALTA

Puupumpun paluu?

Vihtori Lehtonen kierteli aikoinaan 1930-1950 luvulla tekemässä taloihin puisia pumppuja ja vesijohtoja mäntytukeista. Matkaa taitettiin polkupyörällä, johon lastattiin työkalut ja tarvikkeet; mm. pitkä kaira, kirveitä ja taakse suuri puulaatikko, jossa oli muita välineitä, kuten kuorimarautoja ja erilaisia teriä. Tiet olivat siihen aikaan vielä huonompia kuin nykyään ja matkanteko olikin varmasti todella rankkaa, vaikka Vihtori tunnettiin kovana pyöräilijänä. Joskus hän saattoikin vaikka kesken työpäivän lähteä kaupunkiin (Hämeenlinna) ostamaan ”pientä lihaa”, tuli ehkä semmoinen ”huuto korvaan”.

Vihtorin pojan Reinon poika Pekka sai ”sivuperinnökseen” nämä pumpun tekovälineet. Pienten huoltojen jälkeen päätimme kokeilla niitä ja tehdä puupumpun. Putken kairaaminen onnistui mielestämme hyvin, terä tuli neljämetrisestä tukista läpi ihan keskeltä, mitä jotkut taisivat ihmetelläkin. Voimaa reiän kairaamiseen tarvittiin, onneksi tekijäksi löytyi Vihtorin pojanpojanpoika Henri, jolta työ kävi leikiten.

Pumppuun kuuluvat rauta-

osat tuottivat vähän ylimääräistä päänsäivä, kukaan ei muistanut, minkä näköisiä ne aikanaan olivat. Vanhoista valokuvistaakaan ei oikein päässyt selville niiden mallista. Vanhojen talojen nurkista löytyi onneksi joi-

tain rautaosia, joten sekin asia ratkesi hyvin. Mäntään ja pohjaventtiiliin oli tietoja olemassa, tiivisteet teimme kunnan pohjanahasta.

Ja hyvä siitä tuli! Kun aloitimme koepumppauksen, vettä tu-

li helposti. Pumpun äänessä oli sitä jotain, minkä heti muistin. Onkohan tää nyt sitä retroo vai nostalgiaa?

**muisteli, kertoi ja mietti
Eero Lehtonen**

Autot ja televisio tulivat maaseudulle 1960-luvulla

”Elämä 60-luvulla oli hyvin maaseutumaista; Lehmiä oli lähes joka talossa, samoin hevonen tai kaksi, sikoja omaan käyttöön muutama sekä kanoja, lampaita ja vuohia. Ojat kaivettiin lapiolla, viljat niitettiin sirpillä ja viikatteella. Puimurin näki vain kartanokuvissa, jos niissäkään, kymmenluvun alkupuolella.

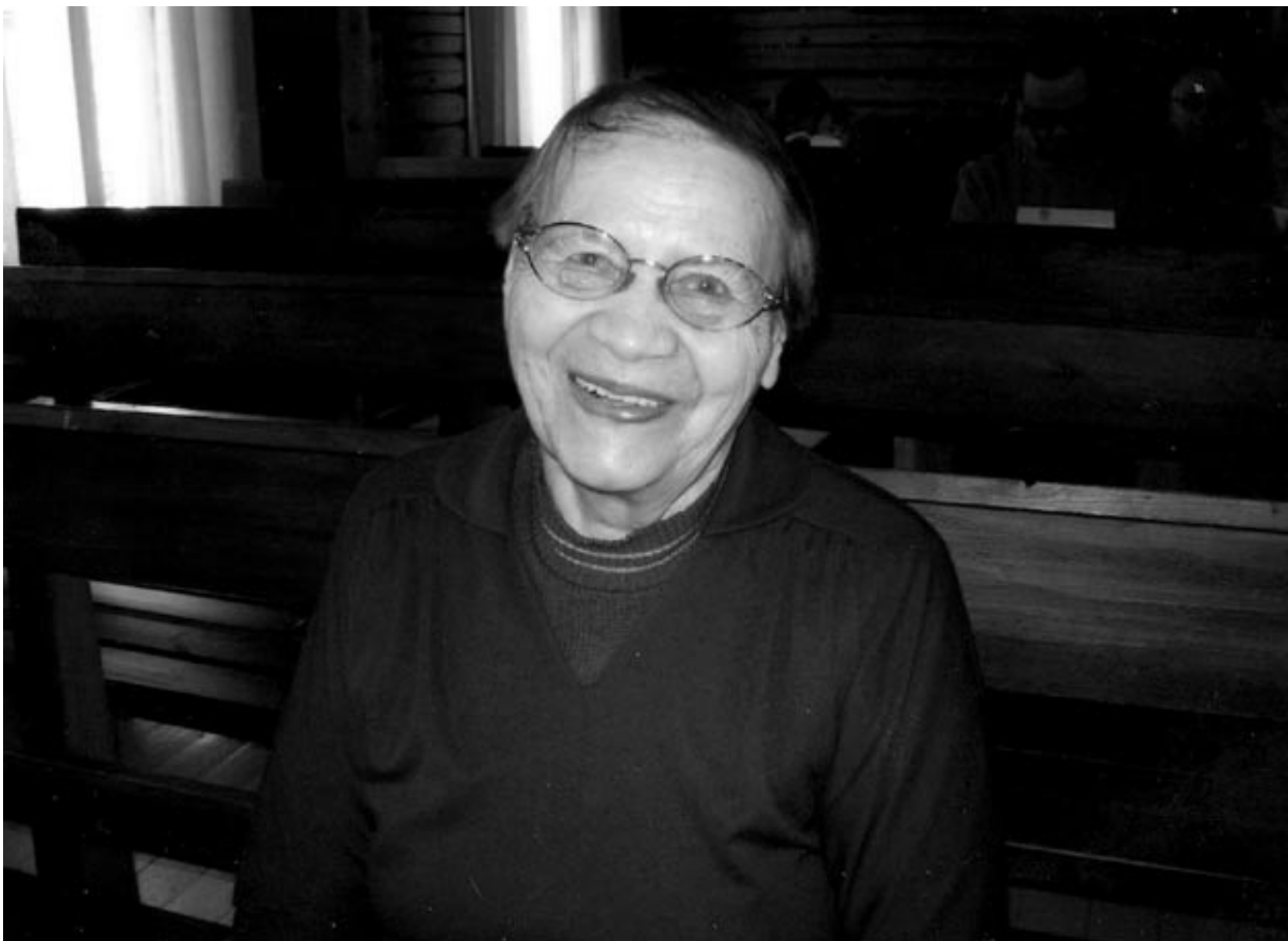
Moottorisaha alkoi syrjäyttämään pokasahaa, mopo polkupyörää, traktori hevosta ja lehmän lypsy käsin vaihtui lypsykoneeseen. Sähkö saatiin muutamaa kyliä lopulta, pihoihin ilmestyi Mosseja ja Itoja kulkua helpottamaan. Linja-autoja kulki viittä-kuutta eri reittiä päivittäin. Kuvalaatikko eli TV ilmestyi vuonna

’62 pirtin perälle. Televisio ei haitannut naapurissa käyntiä, nykyään ei ehdi kyläileän, kun katotaan Kauniit ja rohkeet ym.

60-luvun alkuvuosina lopetin pakollisen kouluni ja aloitin vieläkin jatkuvan maailmanrannan kiertokoulun. Uurtaanharjuntie ja Hietajärventie rakennettiin 1965. Ensimmäisen ajokorttini (traktoriin) sain vuonna ’65 tai ’66 yhden päivän kurssilla Pirttikosken Pirtillä, kurssinpitäjänä oli vallesmanni Reino Alaviitala. Samoihin aikoihin ostin itselleni Tunturi-mopon, jolla köröttelin armeijaan Parolaan vuoden 1967. Samaisena vuonna oli Israelin ja Egyptin kuuden päivän sota.

60-luvulla yrittämisellä pääsi vielä viemään elämän edellytyksiä eteenpäin, elettiin kiireistä, joskin myös kiireetöntä aikaa. Ehkä nykyään kaikenmoiset vastuut painaa enemmän. ”Nuoruden haluaisin takaisin” ja tavallaan sen saikin takaisin lapsenlapsissa.”

**muisteli nimimerkki
”Työ on iloni ja laiskuus intohimoni”**

Helvi Lindberg 90v.

Helvin rippikuva.

Perhepotretti ensimmäisen oman kodin pihalla.

Kylän vanhin asukas

Helvi Lindberg (os. Lehtonen) syntyi 5.5.1921 kotonaan Hattulassa. 23-vuotiaana hän muutti Janakkalaan miehensä Oton vanhempien luokse, jossa he asuivat pari vuotta. Vuonna 1945 nuorelle parille syntyi esikoispoika Matti ja kuusi vuotta myöhemmin syntyi toinen lapsi Marjo.

Sodan jälkeen pariskunta rakensi Janakkalaan oman omakotitalon, jota ryhtyivät hoitamaan. Otto kävi rakennuksilla töissä ja Helvi hoiteli kotona lapsia, paria lehmää, sikaa ja kanoja. Toisinaan hän myös kä-

vi torilla myymässä erilaisia vihanneksia, kuten punajuuria, perunaa ja kaalia.

4.4.1956 perhe muutti Pirttikoskelle. Lunta oli paljon ja tiet olivat kapeita. Naapureihin tutustuttiin kuitenkin heti, kun piti lähteä naapurin rouvaa viemään sairaalaan synnyttämään. Pirttikoskella tehtiin kovasti töitä, kiviä raivattiin käsin pelloilta ja soita ojitetiin. Muuttaessaan Helvi ja Otto perheineen toivat mukanaan oman hevosen, lehmiä, kanoja sekä sian. Helvi työskenteli kotona kaikenlaisissa hommissa metsätoista käsi-

töihin.

Kerran viikossa Helvi käy Kyläbussilla Iittalassa asioimaan, samalla reissulla hoituu niin kauppa-, pankki-, apteekki kuin virkistysasiatkin. Helvi nauttii hieronnasta ja jalkahoidoista ja onpa hän ollut Sotaveteraani- tai Invalidiliiton järjestämällä virkistyslomillaakin Päivölässä. Hän on myös aviopuolisonsa elinaikana käynyt Ilveskodissa hoidossa sekä yksin että miehensä kanssa.

Helville on edelleen tärkeää saada puuhailla omassa pihasaan, kukat ja puutarha-asiat

ovat lähellä hänen sydäntään. Tämän hetken suosikkikukakseen hän mainitsee orkidean, koska se kukkii niin kauniisti. Helvin kodin ohi kulkiessaan usein näkeekin rouvan pihaa kuokkimassa ja hoitamassa ja siltä piha myös näyttää, kauniilta ja hyvin hoidetulta. Helvillä onkin ihmeellinen kyky saada kaikki kukat kukkimaan.

Vuonna 2011 Helvi täytti kunnioitettavat 90 vuotta ja jatkaa edelleen rauhallista eloaan omassa kodissaan Pirttikoskella, kylän vanhimpana asukkaana.

Vauvavapalsta

Lotta Lounaskorvelle ja Lauri Jokiselle syntyi 27.12.2010 Linda-tytär.

Elisa Ahtosaarelle ja Mikko Alhaiselle syntyi 23.1.2010 Fanni-tytär. Kesän alussa perheeseen odotetaan vielä toista pienokaista.

Jenna Mönkölle ja Jukka Heinolle syntyi 5.12.2011 Janika-tytär. Mukana hoitamassa on Jami 2v.

Päivi ja Tapani Helmiselle syntyi 25.3.2011 Petra-tytär. Pikkusisko Tiituksele, Tuomakselle, Kreetalle ja Rebekalle.

Veikko Alhaisen savusauna.

Savusaunan lämmitystä.

Taisto Nummenpään savusauna.

Savusaunat

Savusaunassa on tunnelmaa, jota toivoisin kaikkien pääsevän kokeilemaan ainakin kerran elämässään. Joillakin se onnistuu joka kesä, useampaan kertaan. Metsäkulmillakin sijaitsee monta ainutlaatuista savusaunaa, joiden lämmitys on aivan oma taiteenlajinsa. Jokaisella savusaunalla on erityislaatuisia piirteitä, jotka vain lämmittäjä tietää. Siksi savusaunaa lämmittääkin yleensä henkilö, joka tuntee saunan läpikotaisin ja tietää seuraavat perusohjeet:

- Älä lämmitä saunaa liikaa, ettei se syty palamaan.
- Älä pyydä kokematon henkilöä lämmittäjäksi tai vaihda lämmittäjää kesken kaiken.
- Poista lauteilta esineet, jotka voivat nokeentua.
- Avaa räppänä tai lakeinen.
- Älä täytä pesää kokonaan, vaan lado väljästi ja kuivaa puuta. Älä käytä kipinöivää kuusta tai hitaasti palavaa haapaa.
- Sytytä puut päältä, jätä tulipesän luukku raolleen ja ovi noin 10 senttiä raolleen.
- Lisää puita vasta kun ensimmäinen pesällinen on palanut aivan loppuun.
- Polta kaksi tai kolme pesällistä.

tä. Käytä viimeisessä pesällisessä mielellään leppää.

- Kivien kiukaan sisällä on oltava lämmitettäessä ainakin osin punahehkuisia.
- Jos liekit lyövät kivien läpi lämmityksen aikana, kaada hie-man vettä tulipesään.
- Kun puut ovat palaneet, pöyhi hiillos ettei sinne jää savuvia kekäleitä.
- Sulje räppänä ja lakeinen ja ovi ja anna saunan siintyä 1-3 tuntia saunan koosta ym. riippuen.
- Siintymisen jälkeen avaa ovi ja räppänä tai lakeinen, siivoa ja kostuta lauteet, heitä tuhkalöyly tulipesään, sulje räppänä tai lakeinen ja ovi.
- Kylvettäessä avaa räppänää, jos sauna tuntuu liian kuumalta.
- Kylpemisen jälkeen avaa räppänä ja sulje ovi, jotta sauna kuivuu.

(Risto Vuolle-Apiala)

Kun kivet ovat riittävän kuumat ja pesä on sammunut, heitetään häkälöylyt, jonka jälkeen sauna on valmis kylpijöille.

Löylyloitsu

*Terve löyly, terve lämmin!
Terve terveyttäjälle!
Löyly orteh, löyly parteh,
löyly seinän sammalih,
löyly patsaban nenih,
löyly kiukahan kivih!
Paha kauas nyt pakene,
tämän ihmisen ibosta,
Luojan luomasta libasta!
Tuonne mie sinut nyt manoaan
hiitten birmuloin sekahan,
kaben kallion rakobon,
kolmen kolon koukerobon,
Rutjan koskeben kovahan,
ylitse Imandron järven!
Tuonne mie sinut nyt manoaan
kivilöin päälle kivistämäbe,
paasiloin päälle pakottamabe!
Ei kivet kipua tunne
eikä paaet pakotusta.*

Lauri Hannikainen (1917)

Juhani ja Annika Törmäsen savustus-savusauna, rakennettu 1878.

Könnölän savusauna, rakennettu 2003.

Rantalan savusauna, rakennettu 2010.

Marjatta Pernun savusauna, rakennettu noin 15 vuotta sitten.

KYLÄKERH

Myös tänä vuonna kyläkerho on pyörähtänyt käyntiin tammikuun toisella viikolla ja kokoontunut säännöllisesti joka keskiviikko. ”Kyläkerhossa” on tarjolla mukavan seuran ja ajatustenvaihdon lisäksi pientä askartelua lapsille sekä ruokaa ja tietysti jälkiruokakahvit. Ruuan ja kahvipullan valmistus on toiminut kiertävänä eli jokainen on valmistanut jotakin mahdollisuuksien mukaan.

Kyläkerho teki retken 20.4.11 Iittalan poropuistoon, jossa päästiin tutustumaan lähietäisyydeltä poroihin. Saimme myös kokeilla suopungin heittoa ja nauttia nuotiomakkarasta ja pannukahvista kera kahvijuuston. Äitien iltaa vietettiin 6.5.11 mukavassa hengessä muutaman visaisen tehtävän ja perinteisten kakkukahvien merkeissä.

Kyläkerho jatkaa kesätaun jälkeen jälleen ke 10.8.11 klo 9-11.30 jatkuen aina joka keskiviikko. Kyläkerho on avoin kaikille! Tervetuloa mukaan!!

Teija Hyvärinen

ON VUOSI

Pirttikosken Kesäteatteri 2010 **Mää Makkonen ja 60-luku**

käsikirjoitus ja ohjaus Seppo Holttinen

Esitysajat:

10.7. klo 19.00
12.7. klo 19.00
14.7. klo 19.00
17.7. klo 14.00 (lapsiparkki) ja 19.00
19.7. klo 19.00
21.7. klo 19.00
24.7. klo 14.00 (lapsiparkki) ja 19.00
26.7. klo 19.00
28.7. klo 19.00
31.7. klo 19.00

Pirttikosken kesäteatterin osoite:
Rimmiläntie 2148, 14500 IITTALA

Liput:

Aikuiset 15 euroa
Lapset (alle 16v.) 5 euroa
alle kouluikäiset ilmaiseksi

Yli 10 hengen ryhmävaraukset
Sirkku Hyytiäinen / 0451209437
sihteeri@pirttikoskenkoulunkummit.fi
varmimmin klo 12.00-20.00

Kotisivut:

www.pirttikoskenkoulunkummit.fi
www.pirttikoskenkesateatteri.fi
TERVETULOA!

TANSSIT PIRTTIKOSKEN PIRTILLÄ

6.8.2011 klo 20 alkaen
esiintyy **HANNU LEHTONEN**
orkestereineen
pääsymaksu 10 e
buffetti

TERVETULOA!

järjestää Pirttikosken koulun kummit ry.

TAPAHTUMAKALENTERI

KESÄKUU

su 19.6. Kesäseurat klo 18.00
Pirttikosken koululla
la 25.6. Juhannuskirkko klo 12.00
Rimmin rukoushuoneessa
su 26.6. Perinteinen pesäpallo-ottelu
Alkuasukkaat vs. Huvilaiset klo 15
Rimminkaaren kentällä

HEINÄKUU

la 2.7. Lasten kesäkisat klo 12 alkaen
Rimminkaaren kentällä
to 7.7. Kesäseurat klo 18.00
Pirttikosken koululla
su 10.7. Ehtoollisjumalanpalvelus klo 12.00
Rimmin rukoushuoneessa
10.-24.7. Pirttikosken kesäteatterissa
"Mää Makkonen ja 60-luku"
su 17.7. Kotakirkko klo 18.00 Lintumaalla
Mattilassa, Villikontie 30

ELOKUU

la 6.8. Tanssit Pirttikosken Pirtillä klo 20
Hannu Lehtonen orkestereineen
su 7.8. Ehtoollisjumalanpalvelus klo 12.00
Rimmin rukoushuoneessa

SYYSKU

su 4.9. Ehtoollisjumalanpalvelus klo 12.00
Rimmin rukoushuoneessa
su 11.9. Sanajumalanpalvelus klo 18.00
Perhon rukoushuoneessa

MENESTYVÄ METSÄKULMA

9. vuosikerta

Kustantaja ja julkaisija:

Pirttikosken koulun kummit ry.
www.pirttikoskenkoulunkummit.fi
webmaster@pirttikoskenkoulunkummit.fi

Toimitus:

Holttnen Seppo
Hyvärinen Mikko
Hyvärinen Teija
Jokinen Ismo
Lehtonen Susanna
Törmänen Juhani

Kuvat:

Hyvärinen Teija
Jokinen Ismo
Lehtonen Susanna
Törmänen Juhani

arkisto

Taitto:

BestPress

Paino:

Pirkanmaan Lehtipaino Oy.

Toimitukseen saat suoraan yhteyden
laittamalla sähköpostia osoitteeseen
menestyvametsakulma@gmail.com

Pirttikosken kylätalo-info

Pirttikosken koulun kummit ry. vuokraa omista-
maansa ja ylläpitämäänsä, yli satavuotiaasta entistä
koulurakennusta ja asuntolaa sekä kesä- että talvi-
käyttöön.

Mahdollista on vuokrata iso huone, joka on ero-
tettavissa kahdeksi erilliseksi tilaksi väliseinällä
(entiset luokahuoneet) ja pieni näyttämö sekä ka-
lustettu keittiö, jonka yhteydessä on pieni ruokailu-
tila. Keittiöstä löytyy kaiken muun tarvittavan lisäksi
astiasto 50 hengelle. Tiloihin mahtuva kokonais-
henkilömäärä on 150 henkilöä.

WC-tilat sijaitsevat läheisessä asuntolarakennuk-
sessa. Piha-alueella on pysäköintitilaa riittävästi ja
koulun mäellä sijaitsee maankuulu lintutorni sekä
Pirttikosken kesäteatterin näyttämö ja n. 1000 hen-
gen katsomo. Pihalla on myös leikkikenttä lapsille.
Asuntolarakennuksessa on päiväkotivarustus sekä
kylätoimisto, josta löytyy PC, tulostin ja nettiyhteys.

Tiedustelut ja varaukset:

Talonmies Veikko Ahlsten 0400454822 /varaukset
Kummien sihteeri
Sirkku Hyytiäinen 0451209437 / tiedustelut
varmimmin klo 12-20.00
lisätietoja www.pirttikoskenkoulunkummit.fi